

Arrest

nr. 310 101 van 17 juli 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GAND

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat B. SOENEN en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4. 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09/01/2023 werd ingediend door:

Naam: D.

Voorna(a)m(en): A. S.

Nationaliteit Ivoorkust

Geboortedatum: (...)2000

Geboorteplaats: Kolia

Identificatienummer in het Rijksregister: *

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: *

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

*Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie ingediend, in functie van zijn minderjarig Belgisch kind, D. S. S. (RR *).*

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod (zie daartoe arrest K.A. HvJ C-82/16 dd.8 mei 2018).

Vooreerst blijkt uit het dossier dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) van drie jaar genomen op 08/03/2020 en betekend diezelfde dag. Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien het niet is vernietigd of geschorst door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen en het bevoegde bestuur het niet heeft Ingetrokken of opgeheven. Op het moment dat het werd genomen was er geen sprake van een Belgisch kind noch van een echtgenote of een wettelijk geregistreerd partnerschap. Het inreisverbod werd dan ook evenredig geacht met het illegaal verblijf dat voorafging aan dit inreisverbod, alsook met de vrij ernstige Inbreuk op de openbare orde waaraan betrokkene zich schuldig had gemaakt.

*Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene intussen vader is geworden van een Belgisch kind met name D.S.S. (RR *). Sinds 09/01/2023 staat hij gedomicilieerd te Maldegem bij het kind alsook bij de moeder van het kind, de genaamde B.M.A. (RR *).*

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is. noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C 82/16dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie).

Betrokkene legde geen enkel document voor waaruit moet blijken dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie.

Gezien de datum van het inreisverbod moet worden vastgesteld dat het kind verwekt is op een moment dat betrokkene en zijn partner weet hadden van het inreisverbod dat betrokkene had gekregen. Ze wisten dus op het moment dat ze een gezin stichtten. of ze hadden het toch moeten weten, dat dat inreisverbod van invloed zou kunnen zijn op hun gezinsleven en de concrete invulling die ze eraan konden geven.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene's aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkene's aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België. Niets sluit uit dat moeder en kind(eren) verder in België verblijven en betrokkene een andere verblijfsplaats kiest. Dat hoeft op zich een gezinsleven niet in de weg te staan. Betrokkene kan verder contacten onderhouden om zo zijn vaderrol te kunnen blijven opnemen. Niets sluit uit dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van het kind en de echtgenote aan hem in het buitenland. Minstens tot op het moment dat hij het inreisverbod heeft gerespecteerd - of de opheffing zou hebben verkregen - en hij legaal kan terugkeren naar de Schengenzone en/of België. Het staat betrokkene natuurlijk ook vrij financieel bij te dragen aan de zorg over het kind vanuit het buitenland.

Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind, B.M.A. niet in staat zou zijn om de dagelijkse. Emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind) alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding al dan niet tijdelijk, alleen te dragen.

*Uit het administratief dossier blijkt mevrouw B.M.A op 1/10/2012 een wettelijk geregistreerd partnerschap afgesloten te hebben met de heer C.I.S. (NN *) waaruit een gemeenschappelijk kind werd geboren met name C.L. (*). Dit gaf aan de heer C. het verblijfsrecht Dit partnerschap werd stopgezet op 1/06/2017 Sinds de geboorte van dit kind staat de moeder in voor de opvoeding ervan en blijkt er geen steun van de vroegere partner te zijn. Op 10/07/2017 sloot mevrouw B.M.A. een nieuw wettelijk geregistreerd partnerschap af met C.M.L. 10/07/2017, welk nog niet is stopgezet*

Het is dan ook redelijk te stellen dat zij als Belgische voldoende zelfredzaam is en voldoende netwerk heeft in België om zich zo nodig te laten bijstaan door vrienden en familie. Als Belgische kan zij ook gebruik maken van opvoedingsondersteuning indien nodig, medische opvolging voor het kind, bijstand door Kind en Gezin, opvang enz. Het kind is bovendien nog bijzonder jong, waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat haar lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de afwezigheid van de vader. Er wordt niet betwist dat het kind enige band heeft met de vader, echter door haar jonge leeftijd is het met aannemelijk dat er geen minstens even sterke of zelfs sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene kind ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Betrokkene dient het inreisverbod te respecteren."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

- "- Schending van het artikel 40ter Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 43 Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van het evenredigheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel ; - Schending van de rechtszekerheid en het legaliteitsbeginsel.*

4.1.2.

- 4.1.2.1. Motiveringsplicht

De materiële motiveringsplicht waarborgt dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Daarnaast houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de Dienst Vreemdelingenzaken is overgegaan tot een zeer stereotype en vage motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710) .

- 4.1.2.2. Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. M.a.w., bij het nemen van een beslissing moet de verweerder zich steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat verweerder in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kan verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

4.1.3.

De weigeringsbeslissing van huidige aanvraag is gestoeld op volgende elementen:

- De verzoeker zou niet voldoende bewijsstukken hebben voorgelegd om te bewijzen dat er sprake is van een afhankelijkheidsband met zijn minderjarige kind D. S. S..

4.1.4.

Met betrekking tot de buitengewone afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn kind

4.1.4.1.

Verweerder stelt het volgende:

Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod (zie daartoe arrest K.A. HvJ C-82/16 dd.8 mei 2018.)

(...)

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met “alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van zijn ouder die onderdaan van een derde

land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan" (Arrest van Hof van Justitie, zaak C 82/16dd.

8.05.2018, punt 76 en conclusie).

Betrokkene legde geen enkel document voor waaruit moet blijken dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie.

(...)

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkene aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België. (zie het stuk 1)

Dat verzoeker zich hiermee niet akkoord kan verklaren.

4.1.4.2.

Vooreerst dient te worden aangehaald dat verzoeker zijn dochter D.S.S. prenataal heeft erkend. (zie het stuk 2)

Dat hij thans vanaf de geboorte de vaderrol heeft opgenomen, wat ook blijkt uit de foto's. (zie het stuk 5)

Dat er eveneens dient te worden aangehaald dat verzoeker een kerngezin vormt met zijn dochter en haar moeder waarmee hij een vaste relatie heeft. Dat zij op hetzelfde adres wonen: *. (zie het stuk 3)

Dat de wettelijke geregistreerde partnerschap van mevrouw BA. en de heer C.M.L. thans weldegelijk werd stopgezet, doch door de administratie nog steeds niet in het register werd aangepast.

Verzoeker legt hiervoor volgende correspondentie met de gemeente Schaarbeek voor. (zie het stuk 7)

Dat het voor verzoeker thans merkwaardig is om een afhankelijkheidsband te moeten aantonen daar hij biologisch en juridisch de vader is van zijn kind en hiermee een kerngezin vormt.

Het is dan ook vanzelfsprekend dat verzoeker een affectieve relatie heeft met zijn dochter daar hij gezamenlijk met zijn partner mevrouw B.M.A. zijn dochter opvoedt. Verzoeker staat zijn dochter bij in elke stap van haar ontwikkeling.

Dat verzoeker thans betrokken is en zijn vaderrol serieus opneemt.

Verzoeker legt tevens foto's voor waaruit dit blijkt.
(zie het stuk 5)

Dat het verder i.t.t. tot vaders die geen relatie meer hebben met de moeder van het kind en apart wonen, het moeilijk is om affectieve band te bewijzen met betalingen, bezoekenmomenten, alimentatiegeld,...

Uiteraard worden immers de kosten voor het kind gezamenlijk door de ouders gedragen, daar zij een gezin vormen. Echter wordt dit door gezamenlijke financiële middelen betaald."

2.1.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

"[...]

Het staat niet ter discussie dat de verzoekende partij van Ivoorkust is, die is onderworpen aan een inreisverbod van drie jaar dat nog steeds geldt (niet betwist door de verzoekende partij).

Ondanks het feit dat hij is onderworpen aan een inreisverbod en hem dus de toegang tot het grondgebied werd ontzegd, heeft de verzoekende partij een aanvraag ingediend om, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

Een inreisverbod wordt in artikel 1, § 2, 8°, van de vreemdelingenwet gedefinieerd als een beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn wordt verboden. Een soortgelijke definitie kan worden teruggevonden in artikel 1.6. van de Richtlijn 2008/115/EG. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat er geen rechtsgrond is om zijn verblijfsaanvraag af te wijzen. Een vreemdeling aan wie het niet is toegestaan om het Rijk binnen te komen kan logischerwijs, gelet op de

draagwijdte die de Europese en de nationale wetgever geeft aan het bestaan van inreisverbod, in regel ook niet tot een verblijf worden toegelaten.

Verwerende partij heeft, met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ, geoordeeld dat voormeld inreisverbod in casu een belemmering vormt om de verblijfsaanvraag in te willigen. Er moet hierbij geduid worden dat het HvJ (cf. HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, K.A.) reeds expliciet aangaf dat “Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, met name de artikelen 5 en 11 ervan, [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden.”

Het staat de verwerende partij dus vrij om gebruik te maken van het arrest C-82/16 van 8 mei 2018 van het HvJ om ten gevolge van een inreisverbod een gezinsherenigingsaanvraag te weigeren.

Dat de vraag om gezinshereniging niet werd behandeld omdat er tegen verzoeker een inreisverbod was, houdt dan ook geen schending in van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het HvJ in het arrest K.A., zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (§ 57), sprak zich uit als volgt:

“Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onttrokken. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde aan deze rechtspraak van het HvJ is tegemoet gekomen en heeft onderzocht of er aan de verzoekende partij een afgeleid verblijfsrecht kan worden toegekend tussen de verzoekende partij en zijn kind.

In het voormelde arrest K.A. heeft het HvJ een aantal richtsnoeren meegegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is, zoals in casu (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a., nr. C-82/16, §§ 70-76).

Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf toe te kennen op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie te verlaten als de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet wordt bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samengelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven. Om tot een dergelijke vaststelling te komen, moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan van een derdeland is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“[...]”

De verzoekende partij geeft een voornamelijk theoretisch betoog en stelt concreet dat hij samenwoont met het kind en de moeder van het minderjarige kind.

De bestreden beslissing erkent dat er een band bestaat tussen de verzoekende partij en het kind maar stelt dat nergens uit blijkt dat de verzoekende partij aanwezig moet zijn in het Rijk om zijn vaderschap te kunnen uitoefenen.

De jonge leeftijd van het kind op zich toont niet aan dat de verzoekende partij als vader het meest zorgdragend is. Het kind heeft een Belgische moeder, die volledig alleen kan instaan voor de zorg van haar minderjarige kinderen. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker enige financiële bijdrage heeft geleverd voor het gezin.

De contacten met de kinderen kunnen op een alternatieve manier worden verdergezet in contact onderhouden via telefoon, sociale media en occasionele bezoeken. Verzoeker kan het gezin ook financieel steunen vanuit het buitenland. Tenslotte merkt de beslissing op dat het inreisverbod een tijdelijke duur heeft. De bestreden beslissing besluit dat er geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat er sprake is van een vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie, noch dat verzoekers aanwezigheid onontbeerlijk is voor het welbevinden van de kinderen in België of om zijn vaderschap te kunnen opnemen.”

2.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Daarbij mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

De bestreden beslissing is in essentie gesteund op de vaststelling dat verzoeker in beginsel geen toegang heeft tot het grondgebied omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, maar dat een afgeleid verblijfsrecht alsnog gerechtvaardigd is voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. De verwerende partij stelt vast dat verzoeker geen enkel document heeft voorgelegd waaruit moet blijken dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie en dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene kind ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Verzoeker stelt daar tegenover dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij niet zou hebben aangetoond dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen hem en zijn kind. Hij wijst op het feit dat hij het kind prenataal heeft erkend, dat hij vanaf de geboorte de vaderrol heeft opgenomen en dat hij een kerngezin vormt met zijn dochter en haar moeder met wie hij een vaste relatie heeft en samenwoont. Hij stelt dat het merkwaardig is om in dergelijke omstandigheden een afhankelijkheidsband te moeten aantonen terwijl hij biologisch en juridisch de vader is van zijn kind. Het is dan ook vanzelfsprekend dat hij een affectieve relatie heeft met het kind dat hij samen met zijn partner opvoedt. Hij wijst erop dat hij een betrokken vader is die zijn vaderrol serieus opneemt hetgeen ook blijkt uit de foto's die hij bijvoegt. Alle kosten voor het kind worden gezamenlijk door de ouders gedragen, zo stelt hij. Verder wijst hij er ook op dat, waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het wettelijk geregistreerde partnerschap van zijn partner met een derde, dit weldegelijk werd stopgezet maar door de administratie nog niet werd aangepast in het register. Hij verwijst naar de correspondentie met de gemeente Schaarbeek die hij bij zijn verzoekschrift voegt.

De Raad wijst erop dat in het arrest K.A. van het Hof van Justitie (HvJ 2 mei 2018 (GK), nr. C-82/16, K.A.), waarover de partijen het eens zijn dat dit in casu van toepassing is, een aantal richtsnoeren worden gegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is. Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen

stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

In het arrest van 5 mei 2022 in de gevoegde zaken C-451/19 en C-532/19 heeft het Europees Hof van Justitie voormeld standpunt herhaald:

“65 In dit verband zij eraan herinnerd dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat voor de bepaling of de weigering om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die de ouder is van een kind dat Unieburger is, voor dit kind zou meebrengen dat het de belangrijkste aan zijn status ontleende rechten verliest doordat het feitelijk gedwongen is zijn ouder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, het relevant is wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die een derdelander is [arresten van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 68, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 70].

66 Meer in het bijzonder dient met het oog op de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, dat Unieburger is, gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan zijn ouder, die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd, te worden bepaald of deze ouder de daadwerkelijke zorg voor het kind draagt en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding tussen hen bestaat. In het kader van deze beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”), waarbij dit artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belang van het kind, dat samenvalt met het recht van dit kind om regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, zoals neergelegd in artikel 24, lid 3, van het Handvest [zie in die zin arresten van 1 juli 2010, Povse, C-211/10 PPU, EU:C:2010:400, punt 64, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 71 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

67 De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze Unieburger is, echt in staat is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, en daartoe bereid is, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden [arresten van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 72, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 72].

68 Dat de ouder die derdelander is, samenwoont met het minderjarige kind dat Unieburger is, vormt dus een van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, zonder dat dit echter een noodzakelijke voorwaarde daarvoor is [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 73 en aldaar aangehaalde rechtspraak].”

daaraan toegevoegd:

“69 Bovendien kan, met name gelet op hetgeen in de punten 65 tot en met 67 van het dit arrest is opgemerkt, wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door deze twee ouders worden gedeeld, op weerlegbare wijze worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige Unieburger en zijn ouder, die derdelander is, ongeacht het feit dat de andere ouder van dit kind, zoals in punt 59 van dit arrest is benadrukt, als onderdaan van de lidstaat op het grondgebied waarvan dit gezin is gevestigd, beschikt over een onvoorwaardelijk recht om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven.”

en geconcludeerd:

“Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd, (...), dat wanneer de Unieburger minderjarig is, de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van dit artikel, aan de ouder van dit kind, die derdelander is, moet worden gebaseerd op de inaanmerkingneming, in het belang van het kind, van alle betrokken omstandigheden. Wanneer deze ouder duurzaam samenwoont met de andere ouder, die Unieburger is, van deze minderjarige, wordt een dergelijke afhankelijkheidsverhouding op weerlegbare wijze vermoed.”

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoeker “vader is geworden van een Belgisch kind” en dat hij “sinds 09/01/2023 [...] gedomicilieerd [staat] [...] bij het kind alsook bij de moeder van het kind”. De kwestie van het wettelijk geregistreerd partnerschap van de partner van verzoeker met een derde doet geen afbreuk aan het feit dat uit het attest van gezinssamenstelling dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat verzoeker samenwoont met haar partner en haar kind, en hun gezamenlijke kind, dat thans de referentiepersoon is. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt overigens dat de verwijzing naar dat wettelijk geregistreerd partnerschap uitsluitend wordt vermeld in het kader van de zelfredzaamheid en het netwerk waarop de partner van verzoeker zou kunnen bogen, en niet om de relatie en samenwoning van verzoeker en de moeder van zijn kind in vraag te stellen. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat bij het verzoekschrift correspondentie wordt gevoerd tussen de partner van verzoeker en de gemeente Schaarbeek. Hierin wijst zij erop dat zij zich reeds in 2018 samen met haar ex-partner naar de gemeente M, waar zij destijds woonden heeft begeven om daar de documenten met betrekking tot de beëindiging van de samenwoning en het partnerschap dat in 2017 werd gesloten in Schaarbeek te ondertekenen en dat zij pas recent te weten is gekomen dat de wettelijke samenwoning nog geregistreerd zou staan bij de gemeente Schaarbeek, en waarin zij de gemeente Schaarbeek vraagt om de wettelijke samenwoning alsnog te annuleren. De gemeente Schaarbeek verwijst de betrokkene terug naar de gemeente M. De Raad acht het aannemelijk dat verzoeker en zijn partner pas bij de betekening van de thans bestreden beslissing hebben vernomen dat het wettelijk geregistreerd partnerschap nog actief bleek in de registers van de gemeente Schaarbeek, zodat hij ook pas naar aanleiding van het onderhavige beroep dit stuk kon neerleggen.

Wat er ook van zij: uit het voorgaande blijkt dat niet wordt betwist dat verzoeker sedert 9 januari 2023 gedomicilieerd staat op hetzelfde adres als zijn partner en zijn op (...) november 2022 geboren kind. Verder wordt ook nergens betwist dat verzoeker daadwerkelijk de vader is van het kind en evenmin dat hij de vaderrol heeft opgenomen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie en dat niet wordt betwist dat het kind enige band heeft met de vader maar dat door haar jonge leeftijd het niet aannemelijk is dat er geen minstens even sterke of zelfs sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder. Dienaangaande moet er echter op worden gewezen dat uit het hiervoor geciteerde arrest van het Hof van Justitie blijkt dat indien de ouder-derdelander duurzaam samenwoont met de andere ouder-Unieburger van deze minderjarige, een afhankelijkheidsverhouding in de zin van het KA-arrest op weerlegbare wijze wordt vermoed. In casu diende verzoeker van wie -het weze herhaald- niet wordt betwist dat hij de vader is van het kind en ermee samenwoont- dan ook geen stukken voor te leggen om de afhankelijkheidsverhouding met zijn kind aan te tonen.

De verwerende partij wijst er dan wel op dat uit niets blijkt dat verzoekers partner niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg voor het kind en het toezicht, de opvoeding en de opleiding al dan niet tijdelijk alleen te dragen, maar in de motieven van de bestreden beslissing kan niet gelezen worden dat wordt betwist dat het gezag over het minderjarige kind en de wettelijke en financiële last dagelijks door beide ouders worden gedeeld. Wat de affectieve banden betreft, stelt de verwerende partij dat niet wordt betwist dat het kind enige band heeft met de vader, maar voegt zij daaraan toe dat het, door haar jonge leeftijd, niet aannemelijk is dat het geen minstens even sterke of sterkere affectieve relatie zou hebben met de moeder. Dit is een loutere veronderstelling die niet van aard is om het vermoeden van afhankelijkheid zoals geschetst in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in de gevoegde zaken C-451/19 en C-532/19 in de gegeven omstandigheden te weerleggen. De Raad stelt vast dat er geen tegenindicaties voorliggen die het vermoeden van de afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn kind kan weerleggen, minstens blijken deze niet uit de motieven van de bestreden beslissing.

In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn kind werd onderzocht en herneemt zij in wezen het standpunt uit de bestreden beslissing. Door te verwijzen naar de motieven van de bestreden beslissing doet de verwerende partij geen afbreuk aan hetgeen hiervoor gesteld met betrekking tot deze motieven.

2.1.4. Gelet op voorgaande stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing niet steunt op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die beslissing in

aanmerking kunnen worden genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt voor. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS